

Sfântul Iosif Kopertin

Iosephus de Cupertino

Elaborat: Jan Chlumský

Comemorarea: 18 septembrie

Poziția: călugăr, mistic
OFMCony

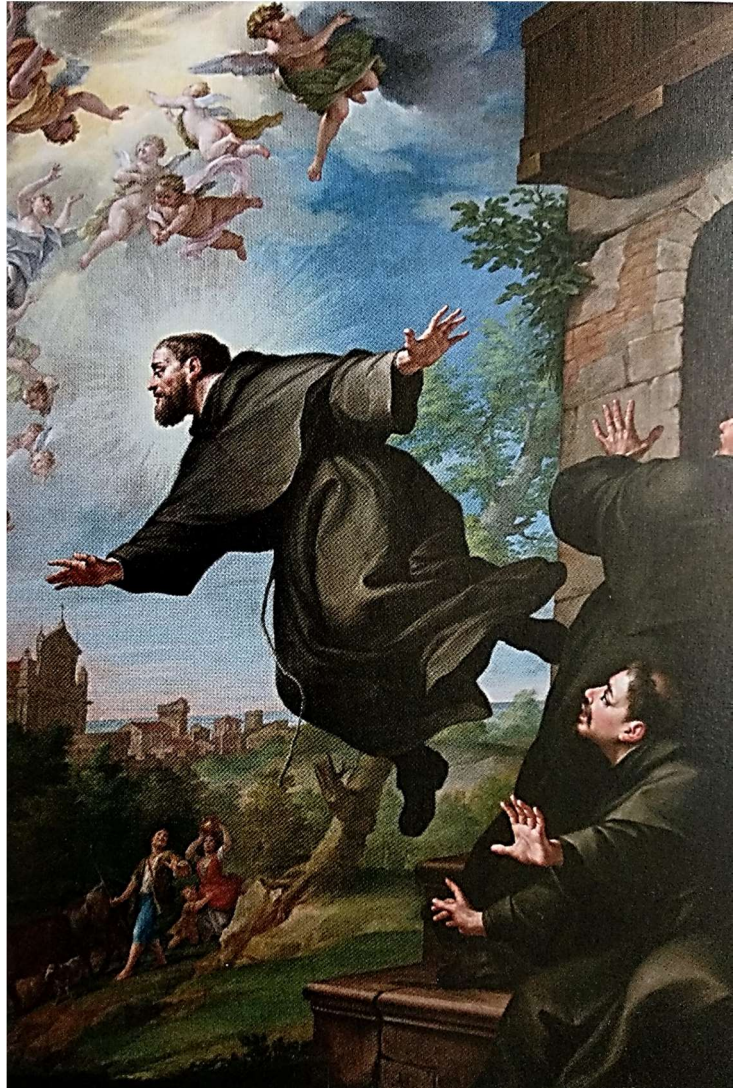
Deces: 1663

Patron: al piloților, cosmonauților,
studenților, al cizmarilor

Atribute: călugăr înzestrat cu
levitația¹, crucea

BIOGRAFIA

Provenea dintr-o familie foarte săracă din Italia. Copilăria lui a fost marcată de boală, și cu toate că nu avea o pregătire suficientă, ci numai probleme ca să învețe ceva, a fost milostivirea lui Dumnezeu că a fost condus spre viața de călugăr și preoție. Excela în virtuți, mai ales într-o ascultare extraordinară și i-au fost dăruite cu multe daruri mistice, printre care carisma miracolelor, a putea zbura și privea în inimile oamenilor. A avut un mare respect și o mare încredere în Maica lui Dumnezeu. Papa Ioan Paul al II.-lea l-a desemnat ca sfântul, care „nu iese din modă”, și care rămâne mereu „un model exemplu de sfințenie și maestru al rugăciunii.”

REFLECȚII PENTRU MEDITAȚIE

PATRONUL STUDENȚILOR CARE SE RIDICA DE LA PĂMÂNT

S-a născut la jumătatea lunii iunie 1603, la Copertino lângă Lecce, în Italia, într-o situație neplăcută a familiei. Tatăl său a fost un simplu rotar și administrator al castelului Pinell, Felix Desa, care a plătit pentru încrederea sa naivă, unită cu bunătatea. I-a făcut pe plac unui prieten rău platnic o procură prin care se obliga să plătească datoria acestui prieten. Ulterior Felix Desa a fost urmărit de lege și din acest motiv soția lui, Francesca Panaca l-a născut pe Iosif în grajd, unde căuta adăpost. A fost botezat la 17 iunie.

Mama a rămas să-i crească pe Iosif și pe sora sa Livia singură, pentru că tatăl a fost urmărit de lege și a părăsit satul. Ca o terțiară franciscană școlită a reușit să stăpânească bine lovitura vieții. În timpul mersului la școală, pe Iosif l-a afectat

¹ Levitația = Ridicare corporală în aer sau ridicarea diverselor corpuri prin voință, fără mijloace mecanice, atribuită mai ales unor ființe mitice, sfinți, asceți,

o infecție purulentă sub cutanee, calificată ca o tumoare periculoasă. S-a amplificat și lui Iosif i-a împiedicat mișcarea. După cinci ani în pat și o operație nereușită, a fost dus de mama sa la biserica de pelerinaj a Maicii Maria Milostive din Galkatone. După ritualul religios și ungerea cu ulei dintr-o lampă sfințită, boala lui Iosif a dispărut și a putut să meargă.

Perioada lipsei sale de la școală a avut consecințele ei. Iosif, cu prea puțin talent a început să învețe ca pantofar, dar foarte repede s-a arătat, că meseria nu este potrivită pentru el. Se menționează incapacitatea lui, naivitatea, lipsa de concentrare pentru muncile manuale. Niciodată însă nu i-a lipsit o profundă evlavie. A vrut să ajungă la mănăstire. La minoriți au avut câteva rude cu o anumită poziție, dar aceștia au început să-i pună obstacole. În august 1620 a reușit să intre la capucini, unde a primit numele de Ștefan, dar pentru lipsa lui de tenacitate la lucrurile manuale și efortul lui să-și îndepărteze singur ulcerațiile și excrescența de pe genunchi, a fost dat afară, după opt luni.

În perioada când i-a murit tatăl, care fugea de pușcărie și după legea de atunci pedeapsa se transfera asupra fiului, care tocmai avea 19 ani. Mai mult exista un decret, care interzicea datornicilor, să intre la mănăstire. Iosif însă știa unde să caute ajutor – la Fecioara Maria. Unchiul, monseniorul Caputo, tocmai construia o mănăstire, dar pe Iosif nu l-a primit. Mulțumită crâșnicului a locuit în mansarda bisericii și primea de la el resturi de mâncare. După o jumătate de an, rudelor (Caputo, Desa și Panaca) le-a părut rău de el și i-au făcut un loc în mănăstire, cu intrarea în rândul ordinului terțiar, așa că deja nu mai era subordonat jurisdicției tribunalului civil.

În timpul serilor, citind și-a completat pregătirea, și asta l-a ajutat, că după depășirea obstacolelor canonice Iosif a reușit să înceapă pregătirile pentru preoție. Cu ajutorul unchilor, s-a dedicat studiului eticii, dogmaticii și liturgicii, dar cu toate eforturile, cunoștințele sale au fost slabe. La începutul anului 1627 a primit sfințirea inferioară. O a doua sfințire condiționată de examene de citire, cânt și explicarea evangheliarului, care trebuia să fie în limba latină, și asta în fața episcopului. Iosif a reușit să învețe nu mai cea mai scurtă parte și cu încredere toate le-a încredințat Fecioarei Maria. Pentru alte examene înaintea atribuirii sfințirii preoției le-a accesat la Poggard, după ce a întreaga noapte a consumat-o într-o rugăciune asiduă către Fecioara Maria, a Îngerilor. Prelatul examinator, când Iosif trebuia să vină la rând, a primit o scrisoare, datorită căreia a întrerupt examenul, dar a fost de acord pentru atribuirea sfințirii întru preoție. Episcopul era deja numit de un an, dar din lipsa banilor încă nu a fost emisă lista nominalizării. Ca și cunosător al dreptului, episcopul a cerut explicații și de la Roma. Iosif sfințirea sa la 18.31628, a considerat-o ca minune și har intermediat de Fecioara Maria, la care se refugia toată viața, pentru ajutor. Și minunile pe care apoi le-a făcut, le atribuia Fecioarei Maria și pe cei pe care îi vindeca îi trimitea la ea.

De la începutul vieții preoțești a mărit practica sa ascetică. Cu mare grijă făcea cele mai josnice munci, pentru a fi de folos altora. A postit foarte mult și făcea fapte dure de mortificare a trupului. Nu i-a lipsit smerenia, dar cu ispita împotriva jurământului de sărăcie trebuia să lupte o perioadă. În relația cu lucrurile, care altă dată îi lipseau, a fost marcat de trecutul său. Era vorba de exemplu de o îmbrăcăminte solidă, ceas, lucruri pe care acum le-a primit în dar. În spiritul sărăciei le vindea și apoi, pentru dorință le cumpăra din nou. Bunul Domn însă l-a ajutat, ca să primească sărăcia ca fiind a lui și să persiste în încredere față de el.

Una dintre cele mai puternice virtuți ale lui Iosif a fost ascultarea absolută față de superiori. Dacă era vizat, asculta ordinele și în timpul extazului, când restul oamenilor și lucrurilor din jurul său nu le percepea. Extazele trăite cu levitația, (ridicarea în aer de la pământ) începând cu data de 04.10.1630 făceau parte dintre

darurile, cu care l-a înzestrat Dumnezeu. Atrăgeau o mulțime de oameni, dar Iosif, pentru „zborurile” sale, uneori îi venea să intre în pământ de rușine. Viața lui mistică, care îi atrăgea pe alții, în final i-a adus o perioadă de zece ani a unei cruci grele. Orice ocazie, privirea la cruce, la picturile cu sfinții de pe bolta bisericii sau rostirea cuvintelor sfinte, îi erau uneori suficiente pentru a se cufunda în starea mistică, care era asociată cu zborul fizic. Treptat, Iosif a înțeles, că intenția lui Dumnezeu este, ca aceste capacități ale sale să servească pentru mântuirea altora. Pe pelerini îi îndemna la încrederea în Dumnezeu și sublinia: *„Când doriți ceva, aveți încredere în Dumnezeu și adresați-vă Mamei sale Fecioara Maria. Nu vă pierdeți speranța, pentru că mama lui vă va ajuta în toate grijile.”* – Au fost cuvintele izvorâte din experiență. Încrederea, dragostea față de Dumnezeu și fidelitatea le considera ca presupunerea, că Domnul se va îngriji de ele. Când Iosif se ruga pentru ploaie, întotdeauna ploua. Ceea ce prezicea, aceia se și întâmpla. Atingerea simplelor părți ale îmbrăcăminteii sale duceau la o vindecare miraculoasă. În biografia sa sunt scrise o mulțime de miracole, printre care cele mai esențiale sunt acelea, care depind de convertirea, cu reînnoirea relației cu Dumnezeu. Iosif avea darul să privească în inimile oamenilor și să atenționeze în mod sensibil asupra stării de păcat. De asemenea spunea: *„Dragostea față de Dumnezeu și aproapele sunt bazele credinței noastre.”*

Chiar dacă cu o pregătire redusă, l-a impresionat și pe experimentatul teolog, și realmente știa să sfătuiască bine și să predice impresionând. Anton de San Marco Forte, care în anii 1634-1637 a fost provincial, a fost entuziasmat de Iosif fin Copertina și l-a trimis la mănăstirea din Puglia și Basilicate. Din Giovinazo l-au cerut la provincial, să-i viziteze Iosif în repetate rânduri. Unii dintre credincioși erau mirați, alții, neștiind că lui Iosif această ascultare îi generează suferință, că levitația lui în timpul sfintei liturghii este o înșelătorie și au făcut din asta subiect de reclamație la tribunalul inchiziției. În fața tribunalului inchiziției din Neapole, la dispoziția primită de la Roma, Iosif a trebuit să se prezinte în data de 25.11.1638. În multe mănăstiri, călugării îl priveau cu multă atenție, ca la un frate încurcat cu inchiziția. A fost trimis în exil la Assisi, unde și-a dorit de mult să meargă să viziteze. I-a fost dat un confesor, care pentru invidia sa i-a făcut viața mai amară. În Assisi a trăit mai mult de 15 ani, într-o mică celulă. Cu o singură mâncare de post pe zi, într-o îmbrăcăminte aspră, din păr de cal, a făcut penitență dură. Fiecare dimineață se spovedea, apoi celebra sfânta liturghie, care uneori se lungea la 2 până la 5 ore, influențată de extazul său. Ce a fost euharistia pentru el, vedem din cuvintele lui: *„În misterul Preasfântului Sacrament, Dumnezeu ne-a dat toate comorile atotputerniciei sale și ne-a descoperit supra-măsura iubirii sale Dumnezeiești.”*

În Assisi a început să emită un miros pătrunzător (simbolizând curăția), pe care s-a străduit să o ascundă în diferite moduri și a avut aici și darul vederii la distanță și al cunoașterii la distanță. În ziua de 23.07.1653, a venit după el inchizitorul șef în Umbria, părinte al ordinului dominican. L-a dus pe Iosif, ca pe un arestat însoțit de militari, până la Peitrarubbe. Și pe drum peste crestele minților Apenini, Iosif a vindecat o fetiță epuizată de febră și un șchiop. Până la țelul drumului la poalele muntelui Carpengn a manifestat o extraordinară răbdare. Mulțimea de oameni au venit să-l caute și aici, ceea ce a condus la faptul, că probabil din efortul de a nu se ajunge la neliniște și erori, Biserica îl muta pe Iosif în mănăstiri tot mai îndepărtate. Datorită acestui fapt, a fost printre capucini în Fossombrone și ultimii 6 ani, din anul 1657, la Osima, unde a murit la 18 septembrie înainte de miezul nopții.

A fost beatificat de papa Benedict al XIV.-lea la 24.02.1753 și canonizat la 16.07.1767, de către papa Clement al XIII.-lea.

HOTĂRÂREA, RUGĂCIUNEA

Meditația de astăzi o voi orienta spre virtuțile, care îmi lipsesc cel mai mult. Cu rugămintea pentru ajutorul lui Iosif voi începe într-un mod concret să mă străduiesc pentru ele.

Dumnezeule, Tu l-ai umplut pe sfântul Iosif Copertin cu duhul sărăciei, ascultării și iubirii, i-ai dăruit daruri extraordinare, pentru a arăta cum să trăim în conformitate cu evanghelia; condu-ne, ca și noi după exemplul său să creștem în credință și iubire, și la intervenția lui însoțește-ne cu puterea ta. Te rugăm pentru aceasta prin Fiul Tău Isus Cristos, Domnul nostru, căci el cu Tine, în unire cu Duhul sfânt viețuiește și domnește în toți vecii vecilor. Amin

(rugăciunea de încheiere din breviar²)

Notă:

- În multe locuri localitatea italiană Copertino este tradusă ca Kupertino și prin aceasta se ajunge la denumirea diferită la numele inițial a lui Iosif Maria Desa.

*Cu acordul autorului a pregătit pentru tipar această foaie din
<http://catholica.cz> Iosif Fickl*

Pentru eventualele comenzi, datele de contact:

E-mail: monimex_f@yahoo.com

Tel.: 0722 490 485

---

² Breviar (în limba latină breviarium) este cartea liturgică folosită în biserica occidentală, care cuprinde toate textele necesare pentru o rugăciune individuală, zilnică a Bisericii. Este editată în mai multe volume. Cartea cuprinde psalmi, secvențe din cărțile biblice, texte selecționate ale sfinților, imnuri și rugăciuni creștine.